

Antoni Ferrer Febrer

El dol i la pedra

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2015

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2015-P-R-0277-0217

© del text: Antoni Ferrer Febrer

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2015

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Antoni Ferrer Febrer

El dol i la pedra

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2015

ANTONI FERRER FEBRER

Antoni Ferrer (Manacor, 1963) és llicenciat en Filosofia i Lletres i exerceix professionalment de bibliotecari. Ha participat en algunes antologies de poesia, *Onze poetes inèdits* (1989), i de narrativa curta, *Mosaic de lletres* (2009).

En el camp de la investigació històrica ha publicat treballs i comunicacions sobre estudis locals de Manacor a diverses publicacions científiques. És coautor del llibre *Evolució urbana de Manacor (1600-1944)*.

El poemari *El dol i la pedra*, d'Antoni Ferrer Febrer, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXIX Premi de Poesia dels Premis Castelltix 2015. En foren jurats, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

El dol i la pedra

I

Aquest carrer endurit que em furta les passes,
i em ressegueix amb ulls grocs de nicotina
celats i esquerps als badalls de les persianes,
mentre m'oreja el clatell l'alè ganut d'un felí.
Aquest carrer em veu córrer atemorit, de matinada,
i vaig de fanal en fanal, com un moscard
seguint un rastre blanc, embriac, mullat de fred
aquesta nit d'octubre. Els peus em vessen
sobre un quitrà desbastat que n'escup els còdols.
I rodol per una nit llarga que declama malsons,
amb l'esquena arrapada a façanes suades de pols.
I a penes avenç. El cos malmès com un sotrac
inesperat, aliè. La boira que xucla la llum residual
i s'escampa arreu com un hàlit infecte. Carrer
de cecs. Carrer d'avencs i lletra morta.

II

La casa vella amb les persianes tancades.
La pols desfeta sobre el trespol escatat de pòrtland.
Olor de clos. Olor de temps que exsuda i calla.
Els dies encongits que desfilen
pels rierols d'una memòria descalça. Tornes
a trepitjar les empremtes dels primers tacles,
els espais desnonats que emmudiren a les andanes
mentre circulen folls els correus del món, implacables.
Tornes al cau esvaït d'aquells dies flonjos, sencers,
després de mil estacions, guarnit d'oratges, ras.
I bades ulls, fregues dits per les parets de molsa,
inhales aquest flaïre de records ensopits
envoltat de rostres descatalogats i tendres,
perfils que s'acomiaden, aquells sons que s'esborren,
mentre enfiles el tall esquerp, sorrut,
que et porta impertèrrit al sot de l'hora blava.

III

Com saber encara un lloc de tu
on reposar la mà, badada,
—un frec— i no sentir el gel
que em crema el palmell i m'escup?
Com en sabré aquest cau de tu?
Se'ns han conglaçat les carícies
que antany ens modelaven, i ara
nostres cossos són ganivets
afilats, esquerps, ignorats,
com arestes no encadellades.

IV

Dues crosses arrapades a un racó.
El llit sense desfer. Balmat. La cambra
vestida d'un blanc de calç i de neó.
El so dels monitors interromput. Fàrmacs
afilerats seguint un ordre mut. L'absència
té un sol nom, sencer, que desguassa a raig.
Ens ha deixat. Anit. Quan jugava pels carrers
del son, sense dir res. Només aquest aire
de ciment ara ens embot les boques estretes.
Netejarem l'habitació. Ens cal. I encendrem
un foc reblit en algun lloc aquesta nit.
I correrem cortines. I direm: fou el pols
un clam inútil; l'esforç se l'ha endut el mar.
Ho recollirem tot. I ara? S'asseca
la sang com una pols grisa que ens ensutza el cor.
Aquesta terra de polsim que pasta dolors
i se'ls emporta per un solc invisible.
—Anem, és tard ja. Tanmateix. Porta
les crosses, serviran tard o d'hora en algun lloc.

V

Als murs dels espadats hi coven segles.
Murs de pell callada. Un silenci que trona
des del fons d'aquesta aigua estanca, des del nus
d'aquesta pedra morta que ens contempla.
Som fills espuris de la roca, presència
mineral que exsuda tinta dels orígens
i raja noms, i coses, i s'endola a cada mot
que passa. Les pedres t'han vist néixer,
el teu cos com un sarment badat al sol,
que surt de la mola i torna al mac, retorna
als peus de l'olivera, a la closa. Serem
discurs del sòl, de la calç, de l'humus
que empara els cucs i les arrels, l'argila
cremada que put i s'enllota vora els sots
humits i negres; els porus de la terra
que amaga albellons que mai no esclaten.

VI

I fórem concebuts d'un tremolor
que espessia gemecs a contrallum;
d'un frec suat, en una nit inert,
cos sobre cos, a l'ombra d'una flama
que assecava el cor, humitejat de baf.
I glatim porucs des del primer instant,
i ens empeny un oratge lleu, un bri
que ens exclou de la branca amb un sol clic
i ens llença al solam del món, sots endins,
esmaperduts —vasta terra cremada—
com una fulla mústia que es romp,
crostada, cisada al fil de ses venes.

VII

Sóc fet de sal, com un raig aplevat de mar presa,
com un cos aquietat que badoca ombrívol,
i amarra ignot en el curs de la Història.
Sóc aquesta pols blanca que congria un gest
amarg a la punta dels llavis i encén
les ferides obertes que ens aclivellen
els dies. La capa fina que s'encrosta
al penyal mentre l'oratge calcifica els grops
dels espadats. Aquest polsim de l'aire
que et resseca la boca i t'ensutza l'esguard.
Sóc fet de sal, de sutge, de llot, i ara tinc
una set adusta d'estiu que no cessa
mentre el vel del món em furta besades
ben arran del precipici.

VIII

Vertigen. Em solca el tors un dolor terrós,
vespral. Una set m'espanta a la vora
d'aquest riu. Sec un dol flueix. I et veig
calada al jaç del taüt, endins, aquest dia encetat,
rajat al pit, a tall, com un fruit obert, mostrada
rere els cristalls asèptics de la cambra,
el cup temperat i estèril del tanatori.
El teu cos encartonat, d'un groc mancat de sol,
desocupat: un moll abandonat, mal
temps, ja no hi varen naus, ni un far
hi alena. I la meva nau dissolta en alta mar,
sense tu. I així et veig: una carcassa ridícula,
la pell postissa, una closca estesa
guardada en un estoig, memòria mastegada,
memòria que ha escopit una deixalla; un peix
que put badat sobre l'arena. Et veig
i sé que la teva absència d'ara és un insult,
un cop sagnant a les costelles, una mar
que s'eixuga a la llinda dels meus ulls;
una mar seca. La caixa seca. Vertigen.

IX

Les portes obertes no et conviden a passar.
D'aquella casa vella que s'encrosta arreu
i suca les ferides, espelletada, les persianes
baten a cops de vent amb les costelles tretes.
Mai no tornaràs a aquella llar d'antany
—on floria el teu deler al marge d'equinoccis
a recer d'uns jorns celats i acotxats de flassades.
Si hi vas trobaràs obert un cor rajant,
un fruit espinyolat, copat de sutge, emmetzinat.
Taulons trencats, agenollats sota els murs a desbast
amb cruïes desclosos com sageteres que et vigilen.
Si hi vas et rebrà un silenci reclús, engrillonat,
que s'escola entre deixalles vora un feix de llot,
dissolt entre enderrocs dins una boira seca.
Sents, compassat, aquest maçolar de portes enfollit,
que et copeja el pit desatès de la memòria, incessant,
mentre signes enrunat aquests comiats inexorables
—aquest dol de les pedres— amb els dits untats de cendra.

